

Hồi 27

Nàm Nguyệt Hoa biết lão ta vì bị trọng thương không còn đứng vững được nên nhanh nhẹn tràn nhanh tới, định xem qua thương thế cho lão ta. Nhưng, lúc ấy Lâm Cự Ông vẫn còn giương thẳng hai chỉ, nhắm phía trước điểm tới vun vút, chẳng có mục tiêu gì cả.

Qua hiện tượng đó, chúng tỏ lão ta không còn trông thấy được mọi sự vật chung quanh luôn cả vị trí của Đàm Nguyệt Hoa đang đứng nữa. Tuy nhiên lão ta vẫn gầm to rằng:

- Lão tặc tử! Bát Quái Môn... của ta... nhất định không chịu... đội trời chung..

Nói đến đây, thì một vòi máu đỏ ối từ trong miệng của lão ta bắn ra, thế là chỉ trong chớp mắt sau, lão ta nằm im thềm thiếp, không còn cử động hay gào là chi nữa.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy Lâm Cự Ông đã chết đi thì trong lòng hết sức bồn loạn, không biết đây là đau đớn hay tức giận.

Nàng vốn có ý khuyên ngăn, không cho Lâm Cự Ông tự sát vì lão ta đang hối hận trước việc làm của mình. Nhưng chẳng ngờ Lâm Cự Ông lại bị mất mạng dưới sợi lòi tói của nàng.

Đàm Nguyệt Hoa đứng sững sờ ra một lúc thật lâu, bỗng cảm thấy nơi bả vai đau nhói, mỗi lúc càng gia tăng thêm.

Nàng bèn đưa tay sờ nhẹ lên, thì thấy vết thương khá nặng nề, đoán biết dù cho mình có linh dược gia truyền đem theo, song cũng phải mất đi độ nửa tháng mới mong chữa lành được.

Trong khi nàng lại phải đi đến Quỷ Cung, là một địa điểm đầy đầy nguy hiểm.

Đàm Nguyệt Hoa nghĩ đến đây, nàng bất giác cất tiếng than dài rồi đưa chân bước thẳng vào lùm cây rừng rậm rạp cạnh đấy, cởi áo ra sửa lại đoạn xương bị gãy ngay ngắn, rồi dùng thuốc chữa thương trét vào, nàng lại xé một vạt áo buộc chặt nơi vết thương rồi mới bước trở ra.

Đàm Nguyệt Hoa đưa mắt nhìn về phía những xác chết đang nằm sóng sượt khắp trên đất, trong lòng lại càng xót xa khó tả.

Tuy Lâm Cự Ông chưa nói rõ mọi việc đã xảy ra cho nàng nghe, nhưng nàng cũng đã đoán biết được một phần nào sự thực.

Chắc chắn số người của Lâm Cự Ông đang cùng kéo nhau đi đến Tiên Nhân Phong, nhưng họ vừa mới tới nơi này thì bất ngờ nghe được tiếng đàn thần bí kia nên tâm trạng mất hết bình tĩnh và tự chủ, nổi lên tàn sát lẫn nhau như đã thấy.

Sở dĩ Đàm Nguyệt Hoa phán đoán như vậy vì chính nàng cũng đã bị tiếng đàn quái dị đó làm cho mất cả trí khôn một lần rồi.

Hôm ấy, nàng đã cùng người anh trai của nàng là Đàm Dực Phi rời khỏi ngọn núi Hồ Khuru, định cấp tốc đi đến Tiên Nhân Phong, nhưng họ vừa mới lướt tới được độ nửa dặm đường thì bất thần nghe rõ tiếng đàn du dương lọt vào tai.

Trong khi họ chưa kịp nhận định tiếng đàn ấy từ đâu vọng đến thì trí óc đã cảm thấy rối loạn, tâm thần như nửa tỉnh nửa mơ, không còn sáng suốt như bình thường, họ càng sử dụng thuật khinh công, đem hết sức mình ra chạy để thoát khỏi ảnh hưởng, nhưng tiếng đàn nọ vẫn còn lọt rõ vào tai hai người, do đó họ hoàn toàn bị nó chế ngự. Họ định ninh là mình đang đi theo con đường đã định sẵn, và ít nhất đã vượt ra xa ngoài một trăm dặm rồi.

Nhưng nào ngờ khi tiếng đàn im hẳn và trí óc của họ được bình tĩnh trở lại, thì mới hay mình vẫn chạy vòng quanh một chỗ, không thể lướt đi tới như mình đã tưởng.

Lúc bấy giờ, hai anh em của nàng không hiểu vì sao lại có chuyện quái dị như vậy. Do đó, Đàm Nguyệt Hoa có ý định là khi gặp mặt phụ thân mình thì sẽ đem chuyện ấy rằng hỏi lại cặn kẽ. Song từ đấy đến nay, nàng vẫn chưa gặp mặt được cha mình lần nào.

Hơn nữa, lúc nàng đến Tiên Nhân Phong lại được nghe Hỏa Phụng Tiên Cô nói là Kim Tiên Hàn Tồn bị chết dưới tay bà ta cũng như qua việc tàn sát giữa hai phái Thê Hà và Bát Quái Môn hiện giờ, càng khiến nàng biết được tiếng đàn quái dị kia chính là tiếng đàn nguy hiểm đáng sợ.

Qua mọi việc ấy, Đàm Nguyệt Hoa bỗng có ý nghĩ là gần đây phụ thân mình thường lo buồn trước mâm đại loạn trong võ lâm và việc ấy có lẽ tương quan chặt chẽ với mọi việc mà nàng đã được chứng kiến.

Đàm Nguyệt Hoa tuy đang nghĩ đến những việc ấy, nhưng vì Lâm Cự Ông vừa rời trong khi nói chuyện với nàng thì bất thần lao thoát tới, ra tay tấn công nàng ngay. Hơn nữa, lại dùng những thế võ hiểm độc vô song nên khiến nàng lại càng hoang mang không hiểu lý do vì đâu cả.

Đàm Nguyệt Hoa nhớ kỹ là trước khi Lâm Cục Ông tràn tới tấn công nàng, đôi mắt đã giương to, ngó chòng chọc vào những vật mà nàng đang cầm trên tay.

Những vật ấy, chính là chiếc hộp bé nhỏ mà quái nhân nọ đã trao cho nàng, và cái gói bằng lụa màu tím đựng thuốc chữa thương.

Vậy chẳng lẽ chính vì hai món vật đó mà Lâm Cục Ông mới bất thần tràn tới tấn công nàng hay sao?

Qua những lời nói đầy căm thù trước khi lão ta tắt thở, khiến Đàm Nguyệt Hoa có cảm giác dường như chính mình là kẻ có mối hận cừu sâu xa với Bát Quái Môn. Hơn nữa, lão ta lại buột miệng chửi "lão tặc". Vậy chẳng lẽ ông ta lại có mối cừu thù với phụ thân nàng chăng?

Đàm Nguyệt Hoa suy nghĩ một lúc thật lâu, nhưng vẫn không làm sao tìm được câu giải đáp. Do đó, nàng bèn cất kỹ gói lụa màu tím và chiếc hộp nhỏ trở vào áo. Nàng vốn có ý định sẽ chôn cất tất cả xác chết đang nằm sóng sượt khắp nơi, nhưng khổ nỗi là xương bả vai của nàng đã bị gãy, cả cánh tay phải của nàng không sao cử động được nên đành chịu mà thôi.

Đàm Nguyệt Hoa chỉ đưa mắt rảo nhìn các xác chết nằm la liệt trên đất, rồi lắc đầu than dài, cất bước ra đi.

Lúc ấy trời đã sáng hẳn, nàng đi chẳng bao lâu đã tới quan lộ rộng thênh thang.

Nó là một con đường nối liền giữa hai miền nam bắc. Trời vừa sáng mà xe ngựa đã tới lui tấp nập

Đàm Nguyệt Hoa rảo bước về hướng bắc và sau khi đi được chừng hai tiếng đồng hồ, khi trời sắp đứng trưa, nàng thấy ở phía trước mặt xuất hiện một thị trấn khá lớn.

Đàm Nguyệt Hoa thấy bụng đã đói, hơn nữa cần có một con ngựa để đỡ chân, nên hối hả nhắm ngay thị trấn lướt tới.

Khi nàng đến nơi, nhận thấy ở đây buôn bán thật phồn thịnh

Đàm Nguyệt Hoa bèn đưa chân đi thẳng vào gian tửu lâu. Nhưng khi nàng ngửa mặt nhìn lên thì không khỏi giật mình, suýt nữa phải dừng chân.

Thì ra lúc ấy nàng đã nhìn thấy ở phía sân sau của gian tửu điểm, có một khu đất trống rất rộng, dùng làm nơi nghỉ chân uống nước cho những con ngựa của các thực khách...

Lúc bấy giờ, trong sân đang có đến hai ba mươi con ngựa, đồng thời lại có rất nhiều cỗ xe. Và trong số những cỗ xe đó, Đàm Nguyệt Hoa thấy có cả cỗ xe ngựa bí mật trang hoàng lộng lẫy kia.

Cỗ xe ngựa đó tuy được một tấm vải dầu che phủ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được ở phía sau. Qua ánh sáng mặt trời, Đám Nguyệt Hoa nhận được những viên ngọc đỏ nằm trên xe đang chiếu lóng lánh.

Đám Nguyệt Hoa vừa trông thấy cỗ xe ngựa đó thì liền liền tưởng ngay đến tiếng đàn thần bí đáng sợ kia.

Cỗ xe ngựa ấy đã dừng lại nơi này, thì lẽ tất nhiên người trong cỗ xe chắc chắn cũng đang ăn uống tại tửu điểm này.

Như vậy, cũng có nghĩa là nhân vật thần bí đang gây nên những biến động to tát trong võ lâm, giờ đây đang hiện diện tại gian tửu lâu này.

Đám Nguyệt Hoa nghĩ đến đây thì trong lòng không khỏi hết sức hồi hộp, nhưng cũng hết sức phấn khởi. Nàng vội vàng đưa mắt rảo nhìn khắp bốn bên, trông thấy gian tửu điểm xây cất rất to lớn, chia làm hai tầng trên và dưới. Nguyên cả tầng dưới, nàng thấy đâu đâu cũng có tửu kệ và những thùng rượu to, song chẳng hề thấy có để bàn ghế cho thực khách ngồi ăn uống. Như vậy, số thực khách trong gian tửu điểm này đều đến tầng lầu thứ hai để ăn uống cả.

Đám Nguyệt Hoa trông thấy cạnh đấy có một thang lầu sơn đỏ sặc sỡ để cho thực khách bước lên tầng thứ nhì. Nhưng lúc bấy giờ chung quanh đều vắng ngắt, chẳng thấy có bọn tiểu nhị mà cũng không có một thực khách nào tới lui.

Do đó, Đám Nguyệt Hoa bèn cố trấn tĩnh tâm thần, thông thả đi vòng ra phía sân sau, đến khu đất trống dùng làm nơi cột ngựa cho thực khách ấy.

Nàng trông thấy tại đây có mấy tên tiểu nhị đang bận rộn lo cho ngựa ăn uống và chúng cũng không hề chú ý đến nàng. Nhờ thế, Đám Nguyệt Hoa liền bạo dạn nhanh nhẹn lướt thẳng đến cỗ xe ngựa trang hoàng lộng lẫy kia.

Khi Đám Nguyệt Hoa dùng chân đứng yên bên cạnh cỗ xe ngựa ấy thì trái tim nàng không khỏi nhảy nghe thành thịch. Nàng lại đưa mắt nhìn khắp bốn bên và khi thấy chẳng có ai để ý thì mới vội vàng thò tay ra vén một bức rèm trên cỗ xe, đưa mắt nhìn vào trong mui.

Thì ra bên trong cỗ xe cũng trang hoàng hết sức sang trọng, khắp bốn bên đều có màn gấm buông rủ, đồng thời trên một cái bàn thấp còn có một cây đàn cổ nữa.

Đám Nguyệt Hoa vừa trông thấy chiếc đàn cổ ấy thì trong lòng không khỏi hồi hộp kinh hoàng. Nàng đưa mắt xem xét thật tỉ mỉ thì thấy chiếc đàn ấy hoàn toàn khác biệt với

những chiếc đàn thông thường. Vì những chiếc đàn mà người ta thường dùng chỉ bảy sợi dây mà thôi, nhưng chiếc đàn cổ này lại có rất nhiều dây.

Hơn nữa, những sợi dây trên chiếc đàn cổ quái dị đó từ to đến nhỏ chênh lệch nhau thật xa, và sợi dây to nhất lại to bằng một ngón tay.

Đàm Nguyệt Hoa vốn có ý thò tay khẽ thử một lượt, nhưng nàng đã kịp thời nhớ lại là mình đang lên tới đây để rình trộm cỗ xe, nếu làm thế thì tất chiếc đàn sẽ kêu lên thành tiếng và do đó đối phương tất sẽ phát giác được ngay. Chính vì vậy, nên nàng không hề dám hành động liều lĩnh, trái lại có ý định sẽ đi thẳng lên trên lầu, hầu theo dõi mọi sự động tĩnh là hơn.

Bởi thế, nàng bèn buông tấm rèm xe trở xuống, rồi quay lưng bước thẳng đến trước cửa gian tử lâu, ung dung bước lên lầu như chẳng hề có chuyện gì đã xảy ra. Khi nàng bước lên đến nơi, thì trông thấy trên gian lầu ấy có đến năm mươi chiếc bàn và thực khách đang ngồi chật quá nửa.

Nhưng Đàm Nguyệt Hoa trong nhất thời không thể biết được trong số thực khách ấy ai là người trong võ lâm, ai là những lái buôn thật sự.

Liền đó nàng bèn tiến đến một chiếc bàn kê sát một góc nhà, ngồi yên xuống. Vì vị trí đó có thể nhìn rõ tất cả gian lầu. Sau khi bọn tiểu nhị đến hỏi nàng cần dùng thức chi và nàng đã dặn dò xong xuôi, đoạn đưa mắt rảo nhìn qua khắp số thực khách hiện diện.

Nhưng Đàm Nguyệt Hoa trông thấy quá nửa số thực khách ở đây toàn là những người ăn mặc theo lối lái buôn, bôn ba xa gần, chỉ vì đồng tiền mà thôi.

Ngoài số người ấy ra, cũng có bảy tám người ăn mặc theo lối nho sinh nên Đàm Nguyệt Hoa rất chú ý đến mọi cử chỉ của họ. Song nàng vẫn không thấy họ có vẻ chi là một bậc đại nhân trong võ lâm cả. Đồng thời trong số ấy lại có một người ăn mặc như một ông thầy thuốc đạo, trên người đeo một xâu lục lạc, thỉnh thoảng lại khua reng reng và dưới thân có để một rương thuốc to tướng, khuôn mặt phì nộn trông rất tầm thường.

Ngoài ra, hầu hết số thực khách khác đều là những nông phu đến họp phiên chợ rồi tạt vào đây ăn uống mà thôi.

Đàm Nguyệt Hoa nhìn kỹ thêm một lúc thì mới thấy quanh một chiếc bàn to có một gã đàn ông ăn mặc theo như tiểu sư đang cùng bốn năm tên phu xe cùng ngồi ăn uống nói chuyện ồn ào, có vẻ như chẳng kiêng dè chi cả.

Sau khi nhìn qua khắp nơi, Đàm Nguyệt Hoa vẫn không thấy một nhân vật nào chứng tỏ là một dị nhân trong võ lâm, nên nàng hết sức lấy làm lạ. Chẳng mấy chốc sau, bọn tiểu nhị đã dọn rượu thịt lên trên bàn, Đàm Nguyệt Hoa vừa ăn uống, vừa liếc mắt rảo nhìn để quan sát tỉ mỉ thêm.

Giữa lúc nàng đang lấy làm lạ về chỗ cỗ xe ấy đậu ở sân sau của gian tử điểm, thế vì lẽ gì những người trong cỗ xe ấy lại biến đi đâu cả. Bất thần có một tên tiểu nhị đưa chân bước đến thẳng trước mặt nàng, rồi cúi người thi lễ nói:

- Cô nương có phải là người họ Đàm chăng?

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế, không khỏi thâm kinh hãi.

Nàng tuy là người lúc nào cũng cảnh giác đề phòng rất cẩn mật, nhưng thật ra không có thể tưởng tượng được là tại một địa phương xa lạ như thế này mà lại có người biết được tên họ của mình.

Hơn nữa, vì vừa rồi nàng đã lên đến nhìn trộm cỗ xe, nên đang phập phồng lo sợ, chẳng rõ có phải vì chủ nhân của cỗ xe ấy đã phát giác được hành động của nàng nên mới định tìm cơ gây sự chăng?

Vị chủ nhân của cỗ xe ấy là người có tài nghệ cao cường như nàng đã thấy thì dù cho ngay lúc này nàng chưa hề bị thương tích gì nữa vẫn chắc chắn không phải là đối thủ của đối phương, vì thế nên nhất thời Đàm Nguyệt Hoa hoang mang không biết nên nhận thật mình là người họ Đàm hay nên chối phắt đi. Do đó nàng chỉ "ờ" một tiếng mơ hồ trong cổ họng mà thôi.

Nhưng tên tiểu nhị ấy vẫn một mực tươi cười nói:

- Nếu cô chính là Đàm cô nương thì có một quan khách cần trao đến cô nương vật này mà sai con đưa tận tay cô nương.

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế lại lấy làm lạ hơn nữa. Nàng thâm nghĩ, đây có lẽ chính là vị chủ nhân của cỗ xe ngựa quái dị kia chứ chẳng còn ai khác hơn. Do đó, nàng bèn lên tiếng nói:

- Vật chi thế?

Tên tiểu nhị nhanh nhẹn thò tay để một món vật lên mặt bàn, nói:

- Chính là vật này đây.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy tên tiểu nhị vừa để vật ấy lên bàn thì đã kêu nghe một tiếng cạch, chứng tỏ nó là một món vật nặng nề. Nhưng khi nàng nhìn kỹ, thấy đấy chỉ là một gói giấy rất nhỏ. Nàng không vội mở ra xem, lên tiếng hỏi rằng:

- Vật này do ai trao đến cho ta?

Tên tiểu nhị tươi cười nói:

- Đấy chính là một vị đại gia. Vị đại gia ấy, nếu xem bề ngoài thì chắc chắn không ai biết được là người hào phóng. Vị ấy bảo con mang vật này đi mà ông dám biếu cho con đến một lượng vàng, ông ấy còn bảo nếu con mang được đến cho Đàm cô nương thì chắc chắn sẽ được cô nương trọng thưởng.

Đàm Nguyệt Hoa vội vàng nói:

- Ông ấy đã gửi cho người từ bao giờ?

- Mới vừa rồi đây, khi con đang đứng ngoài cửa hiệu thì có quan khách ấy gọi con đến và chính lúc đó là lúc thần tài chiếu mệnh con...

Đàm Nguyệt Hoa biết muốn hỏi chi thêm nơi tên tiểu nhị này cũng chắc chắn sẽ không tìm hiểu được gì hơn, nên thò tay vào áo lấy ra một mảnh bạc vụn trao cho hắn ta, nói:

- Thôi, người hãy đi đi.

Tên tiểu nhị thò tay ra lấy bạc và định cúi xuống để lạy tạ...

Nhưng Đàm Nguyệt Hoa sợ mọi người chung quanh chú ý nên vội vàng ngăn hắn ta lại. Tên tiểu nhị cúi đầu cảm tạ rồi rút, rồi rời đi ngay.

Đàm Nguyệt Hoa mở gói giấy nhỏ ấy ra xem, không khỏi giật mình sửng sốt...

Thì ra bên trong gói giấy chính là một mũi tên bé nhỏ.

Mũi tên ấy không dài ba tấc một, thân tên đen láy và to cỡ ba ngón tay, đằng trước đầu vừa nhọn vừa sắc bén vô cùng, hình dáng cũng giống y hệt như mũi tên mà nàng đã chụp được trong đêm vừa qua.

Hơn nữa, trên thân mũi tên đó còn quấn theo một cuộn giấy nhỏ. Đàm Nguyệt Hoa liền nhanh nhẹn mở ra xem, thấy có một dòng chữ rằng:

"Quý Cung là một nơi đầy dẫy cạm bẫy, xin Đàm cô nương chớ nên mạo hiểm!"

Bút tích trên tấm giấy đó cũng ngoằn ngoèo y như trên tấm giấy mà nàng đã xem trước đây.

Đàm Nguyệt Hoa sừng sờ một lúc thật lâu, bấn khoăn không biết đây là nhân vật nào và cũng không đoán biết được hành động này của đối phương là có thiện ý hay có ác ý? Hơn nữa, tại sao đối phương lại bám sát theo mình mãi và cảnh cáo cho mình liên tiếp đến mấy lần?

Trong khi Đàm Nguyệt Hoa đang bấn khoăn nghĩ ngợi, bỗng nghe về phía sân sau của gian tử điếm có tiếng bánh xe lăn lạch cạch, đồng thời lại có tiếng đàn khua tình tang vọng đến.

Ở giữa một thị trấn ồn ào náo nhiệt như thế này, thì những tiếng động đó hoàn toàn không ai để ý, Song riêng Đàm Nguyệt Hoa thì lại chú ý rất tỉ mỉ tiếng bánh xe lăn, cũng như tiếng đàn vừa rồi.

Do đó nàng đoán biết mũi tên được gói kín trong giấy này chắc chắn không có tương quan chi đến tiếng bánh xe lăn, cũng như tiếng đàn vừa khua ấy. Hơn nữa, nàng đoán biết là khi tiếng đàn khua lên thì cỗ xe ấy cũng đã rời gian tử điếm. Nàng hối hả cất kỹ mũi tên nhỏ vào áo và không kể chi đến chuyện ăn uống, đứng lên bước xuống lầu, nhưng cũng không quên liếc mắt nhìn qua sổ thực khách hiện diện.

Trí nhớ của Đàm Nguyệt Hoa rất khá, nên mặc dù nàng chỉ ngồi trên gian tử lầu không quá nửa tiếng đồng hồ, nhưng nàng đã nhận xét được sổ thực khách vừa rồi, thấy họ vẫn còn đông đủ như cũ.

Song khi nàng nhìn đến một góc nhà ở phía đông thì thấy có một tên tiểu nhị đang thu dọn chén bát, chứng tỏ nơi ấy thực khách vừa rồi đi chẳng bao lâu. Bởi thế, Đàm Nguyệt Hoa cố nghĩ ngợi thì chỉ nhớ lại chiếc bàn đó vừa rồi có hai người ngồi.

Một trong số hai người ấy ăn mặc như một người

[thiếu hai trang 15 - 16]

Trong đời, người có sáu ngón tay chẳng phải chỉ riêng một mình Lục Chỉ Tiên Sinh nhưng trong võ lâm, thì ngoại trừ Lục Chỉ Tiên Sinh ở Tiên Nhân Phong ra không hề nghe nói có ai có sáu ngón tay nữa. Phương chi, Lục Chỉ Tiên Sinh là người có cá tính rất ưa thích những cây đàn cổ, tiếng đàn và ông ta gần như dính liền với nhau làm một.

Đàm Nguyệt Hoa nghĩ đến đây, càng tin chắc người trong cỗ xe ngựa sang trọng kia là Lục Chỉ Tiên Sinh.

Lẽ dĩ nhiên, lúc bấy giờ vì Đàm Nguyệt Hoa đã rời khỏi Tiên Nhân Phong ra đi thì nàng không làm sao biết chắc được Lục Chỉ Tiên Sinh vẫn còn ở trên đỉnh Tiên Nhân Phong hay

không? Hơn nữa, trong võ lâm chẳng riêng chỉ một mình nàng đang có ý nghi ngờ như vậy, mà trái lại cũng có nhiều người băn khoăn và ngờ vực y như nàng.

Lúc ấy, Đàm Nguyệt Hoa thấy mình đang bị thương chưa lành, nên chắc chắn không làm sao chống nổi với đối phương. Song nàng lại sợ nếu để cho cỗ xe ngựa ấy vượt đi thì sau này sẽ khó tìm gặp lại. Do đó, nàng bèn thúc ngựa chạy nhanh hơn để bám sát theo phía sau cỗ xe.

Chẳng mấy chốc màu trời càng lúc càng tối. Trên đường, khách bộ hành và xe ngựa qua lại mỗi lúc càng một thưa thớt dần.

Đàm Nguyệt Hoa thấy nếu bám sát theo sau cỗ xe mãi thì đối phương sẽ nghi ngờ nên gò cương cho ngựa chạy chậm bớt để giữ khoảng cách xa hơn.

Đôi bên tiếp tục lướt tới độ nửa tiếng đồng hồ thì số xe ngựa qua lại trên đường lại càng thưa thớt hơn. Riêng cỗ xe ngựa sang trọng ấy lại càng chạy nhanh hơn. Đàm Nguyệt Hoa thầm nghĩ:

“Nếu mình bám sát theo đối phương mãi như vậy thì thật rất nguy hiểm. Nhưng nếu không bám sát theo, đối phương sẽ vượt đi mất và không làm sao tìm lại được nữa.”

Và đang định thúc đôi chân vào hông con tuấn mã để truy đuổi gấp theo, chẳng ngờ bốn vó con tuấn mã mới vừa giương ra, Đàm Nguyệt Hoa bỗng nghe có tiếng người nói sát bên tai rằng:

- Đàm cô nương, không thể truy đuổi theo được.

Đàm Nguyệt Hoa bất thần nghe có tiếng người nói sát bên tai mình thì trong lòng hãi kinh khôn tả xiết.

Vì lúc bấy giờ con ngựa của nàng đang cưỡi chạy thực nhanh, do đó dù cho có một nhân vật nào muốn bám sát theo nàng cũng không phải là chuyện dễ.

Nhưng tiếng nói mà nàng nghe lọt vào tai ấy không thể cách xa, chính ở sát bên cạnh nàng. Tựa hồ đối phương đang cùng cưỡi chung một con ngựa với nàng vậy.

Đàm Nguyệt Hoa kinh hoảng quay nhanh nửa thân người lại, bất thần vung tay chụp thẳng ra phía sau lẹ như gió hốt. Song, năm ngón tay của nàng chỉ đụng nhằm một vật chi mềm mại như bông gòn, giống như một cái vạt áo.

Đàm Nguyệt Hoa rảo mắt nhìn quanh, thì nàng thấy một cái bóng đen từ trên lưng ngựa của mình lướt thẳng ra xa nhanh như điện xẹt. Cái bóng đen đó vừa lướt đi, nhưng cũng vừa cất tiếng than dài rất khê.

Thế là chỉ trong nháy mắt, cái bóng đen đó đã lẩn khuất giữa màn trời đêm, chẳng còn trông thấy tăm dạng đâu nữa.

Đàm Nguyệt Hoa hết sức kinh ngạc, nàng sửng sờ một lúc thật lâu.

Thử nghĩ, với một con người có trình độ võ công như nàng, hơn nữa lại đang phi ngựa như bay thế mà có kẻ tiến sát đến bên cạnh mà nàng vẫn hoàn toàn không hay biết chi cả. Như vậy, nếu người ấy có ý sát hại nàng, thì quả dễ dàng như trở bàn tay. Do đó khi nàng nghĩ lại thì càng cảm thấy đáng khiếp sợ gấp mấy lần lúc việc đang xảy ra.

Khi Đàm Nguyệt Hoa lấy lại được bình tĩnh thì không còn nghe tiếng cỗ xe ngựa ấy đâu nữa. Nàng hối hả giục ngựa phi nhanh về phía trước và sau khi lướt đi độ một dặm đường, đã gặp một cái ngã ba ở trước mặt, nàng hoang mang không biết cỗ xe ngựa vừa rồi đã rẽ về con đường nào.

Đàm Nguyệt Hoa liền bỏ ngay ý nghĩ truy đuổi theo cỗ xe bí mật kia mà chỉ lo tiếp tục đi về hướng bắc. Đến nửa đêm, nàng đã đến một thị trấn nhỏ và kêu cửa một gian khách điếm vào nghỉ trọ cho đến sáng.

Sáng hôm sau, khi nàng tỉnh dậy thì bỗng có một vật chi lạnh như giá băng chạm vào má nàng. Nàng hối hả ngồi lên đưa mắt nhìn thấy bên cạnh gối lại có một mũi tên bé nhỏ.

Mũi tên ấy có xuyên theo một tấm giấy, bên trên viết sáu chữ rằng:

"Không thể đi! Không thể đi!"

Tuy dòng chữ ấy không nói rõ là không thể đi đâu, nhưng vì đây là lần thứ ba Đàm Nguyệt Hoa trông thấy mũi tên bé nhỏ giống y hệt như nhau nên biết nhân vật bí mật nào đó lại ngăn cản nàng chớ nên đi đến Quỷ Cung ở Bắc Mang Sơn đầy nguy hiểm.

Đàm Nguyệt Hoa suy nghĩ mãi nhưng không làm thế nào nghĩ ra được về chỗ nhân vật bí mật đó, chứng tỏ là người võ công cao tuyệt, thế tại sao lại có một hành động kỳ quái khó hiểu. Nếu đối phương có thể cùng cưới một con ngựa với nàng, trong khi nàng hoàn toàn không hay biết chi cả, thì cũng rất có thể giữa lúc nàng đang ngủ ngon giấc lên vào phòng riêng của nàng một cách dễ dàng. Như vậy, tài khinh công của người đó quả tiến tới mức cao tuyệt đỉnh, không ai có thể tưởng tượng nổi.

Một nhân vật tài nghệ như vậy thì lẽ tất nhiên có thể đến gặp mặt thẳng nàng, để ngăn không cho nàng xâm nhập Quỷ Cung, một địa điểm đầy nguy hiểm, hà tất phải có thái độ thập thò thiếu quang minh như vậy.

Nếu bảo đối phương có một lý do đặc biệt gì không lộ diện gặp gỡ mọi người thì cũng không hoàn toàn đúng. Vì mục đích người ấy ngăn cản không cho nàng đi về phía Bắc Mang Sơn đều có lưu lại một mũi tên bé nhỏ, hình dáng y hệt như nhau, và cũng rất đặc biệt, chúng tỏ ấy là một vật tiêu biểu riêng của đối phương. Như vậy đối phương hoàn toàn không có ý giấu giếm về lai lịch đối với nàng.

Đàm Nguyệt Hoa tự biết từ đây đến Bắc Mang Sơn, mình chỉ trải qua được độ một phần mười đoạn được vạn dặm ấy. Như vậy, nếu nhân vật bí mật đó cứ bám sát theo nàng thì chắc chắn tương lai sẽ còn lắm việc xảy ra. Nếu quả đối phương là người không có ý tốt thì nàng cần phải thận trọng cho lắm mới được.

Nhưng trong lúc này bả vai phía phải của nàng đang bị trọng thương bởi cuộc đấu chưởng với Lâm Cực Ông, cần phải nửa tháng sau mới bình phục. Bởi thế Đàm Nguyệt Hoa lại càng cảm thấy bồn chồn, lo sợ.

Nàng biết hiện giờ ở trên đỉnh Tiên Nhân Phong, chắc chắn đang có lắm việc xảy ra và vô cùng náo nhiệt. Do đó, nàng không muốn đi đến Bắc Mang Sơn tí nào, trái lại muốn quay trở về Tiên Nhân Phong để tham dự một cuộc họp mặt hiếm có trên đời ấy mà thôi.

Nhưng cuối cùng nàng không làm như vậy vì nàng thấy rằng nếu mình không hứa giúp cho người ta thì thôi, trái lại khi mình đã hứa rồi nếu không đi thì chẳng hóa ra mình là kẻ thất tín hay sao?

Đàm Nguyệt Hoa bèn cất kỹ mũi tên bé nhỏ ấy vào áo, lo rửa mặt chải đầu và bắt đầu tiếp tục cuộc hành trình.

Suốt bảy tám hôm trên đường đi, Đàm Nguyệt Hoa chẳng hề gặp chuyện rắc rối chi xảy ra. Trên đường, nàng đã gặp rất nhiều nhân vật võ lâm và bọn họ đều đang bàn tán xôn xao về cuộc họp mặt hi hữu trên đỉnh Tiên Nhân Phong. Nhưng số người đó đều không biết rõ tình hình ở Tiên Nhân Phong hiện giờ như thế nào cả.

Đàm Nguyệt Hoa vì sợ điều rắc rối nên cũng không dám lên tiếng hỏi han. Trái lại, nàng chỉ im lặng lo đi tới mà thôi.

Vào ngày thứ mười, Đàm Nguyệt Hoa thấy vết thương trên bả vai không còn đau nhức nữa, đồng thời cả cánh tay của nàng cũng có thể bắt đầu cử động được, song vẫn chưa thể sử dụng sức mạnh.

Đàm Nguyệt Hoa tính về lộ trình, thì thấy hiện giờ mình chỉ còn cách Bắc Mang Sơn không hơn bảy trăm dặm đường nữa. Vậy tất vào ngày thứ tư thì nàng đến được vùng Bắc Mang Sơn.

Khi nghĩ đến việc mình sẽ xâm nhập vào Bắc Mang Sơn để cứu người, một địa điểm đầy đầy nguy hiểm, thì lòng nàng không khỏi phập phồng lo sợ.

Hôm ấy bầu trời mây đen đang giăng nặng trĩu, một trận mưa to sắp đến. Tiếng sấm động âm âm, những luồng điện chớp lập lòe đầy đó, càng làm cho không khí ngột ngạt và có vẻ rùng rợn hơn.

Đàm Nguyệt Hoa bắt đầu lên đường từ lúc bình minh, song mãi cho đến giữa trưa mà bầu trời vẫn u ám nặng nề.

Nàng vượt qua được độ bảy tám mươi dặm đường, bỗng nghe tiếng sấm nổ thật to rồi một trận mưa bắt đầu tuôn đổ ào ào.

Trận mưa ấy to đến nỗi Đàm Nguyệt Hoa không làm sao mở mắt ra được, nên chỉ trong chốc lát y phục trên người ướt đẫm.

Đàm Nguyệt Hoa biết thương thế của mình chưa bình phục, nếu dầm mưa đi tới, tất sẽ bất lợi. Do đó, nàng vừa giục ngựa tiến nhanh, nhưng cũng vừa để ý tìm xem có một ngôi nhà nào trú mưa được hay chẳng? Và chẳng mấy chốc, nàng bỗng trông thấy thấp thoáng về phía trước mặt có màu ngói đỏ ối, chen lẫn giữa cây rừng, chứng tỏ nơi đây là một gian nhà rất to lớn.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy cỏ vào dụt mưa được, trong lòng hết sức vui mừng, nhưng nàng cũng không khỏi lấy làm lạ.

Vì địa điểm nàng đang đi qua là địa điểm giáp giới hai tỉnh Hồ Bắc và Hồ Nam, nơi đây cũng là địa điểm tập hợp các dãy núi Đại Biệt Sơn, Đồng Bách Sơn và Đại Hồng Sơn. Khắp vùng đều hoang vu nghèo nàn, chẳng có bao nhiêu dân cư.

Thỉnh thoảng, chỉ gặp trên đường từng đoàn thợ săn, chứ chẳng hề thấy khách bộ hành qua lại.

Hơn nữa, nếu có nhà cửa cư dân thì toàn là những gian nhà tranh mái thấp lè tè, nghèo nàn xơ xác. Thế nhưng gian nhà ngói trước mặt đây lại là một gian nhà to lớn nguy nga, quả thực là một chuyện lạ.

Đàm Nguyệt Hoa thúc ngựa chạy đến trước cổng nhà thì trận mưa vẫn còn tuôn đổ ào ào. Nàng bèn đưa tay lên che trước đôi mày, nhìn về phía cổng, thấy có hai cánh cửa sơn màu đỏ tươi đang đóng im lìm. Hai bên phía phải và trái của chiếc cổng đồ sộ còn có hai con sư tử chạm bằng đá bạch ngọc đời Hán, trông xinh xắn và khéo léo như một đôi sư tử thật,

quả ít thấy trong đời, trên hai cánh cửa to lại có hai chiếc khoen đồng nặng nề lau chùi sáng bóng.

Ở về phía trên của chiếc cổng có treo một tấm biển to. Thông thường mọi người chỉ cần nhìn vào tấm biển trước cổng nhà là đoán biết lai lịch của chủ nhân. Nhưng tấm biển ngôi nhà này chỉ đề bốn chữ, có tính cách chúc tụng mà thôi, nên Đàm Nguyệt Hoa không thể dựa vào đó để đoán ra chủ nhân là người chi cả.

Đàm Nguyệt Hoa trầm nghĩ:

“Đây rất có thể là một gia đình phú hộ, hoặc một vị cao thủ võ lâm về quy ẩn, hay một vị quan lớn hồi hưu cũng nên.”

Song, nàng thấy chẳng cần biết chủ nhân là ai, miễn là mình có thể xin vào đụt mưa trong giây lát là đã mãn nguyện rồi.

Nàng bèn bước tới khua mạnh chiếc khoen đồng trên cánh cửa kêu loảng xoảng mấy lượt. Chẳng mấy chốc, đã nghe phía trong có tiếng người to tiếng quát rằng:

- Ai thế?

Đàm Nguyệt Hoa vội vàng đáp:

- Tôi là khách qua đường bị mưa to nên muốn xin phép vào trú mưa trong giây lát.

Phía trong cánh cổng có tiếng người bàn tán với nhau một lúc rồi lại nghe giọng nói vừa rồi to tiếng đáp:

- Nếu thế thì xin mời vào.

Tức thì cánh cổng liền hé mở. Đàm Nguyệt Hoa vội vàng cột ngựa rồi bước thẳng vào trong. Nàng thấy một ngôi nhà đồ sộ, bước qua khỏi cổng, tới một khu thiên tỉnh rộng lớn. Tại nơi đây, có bốn năm người đàn ông đầu đội nón tre đan to vành, mình khoác áo to. Nhưng vì họ đội nón quá thấp nên nàng không làm sao trông thấy rõ được dung mạo của họ.

Đi khỏi khu thiên tỉnh thì đã vào đến một gian đại sảnh rộng rãi. Đàm Nguyệt Hoa nhanh nhẹn bước thẳng vào bên trong ngay.

Lúc bấy giờ, cả người nàng đang ướt đầm đìa nên vừa bước vào đến gian đại sảnh thì nước mưa trên người nàng đã chảy xuống mặt đất thành một vũng to. Đàm Nguyệt Hoa trong lòng hết sức áy náy, định tạ lỗi với những người chung quanh. Nhưng khi nàng nhìn lên thì bốn năm người đàn ông đã biến đi đâu mất cả.

Đàm Nguyệt Hoa không khỏi sửng sốt thâm nghĩ số người ấy thân pháp nhanh nhẹn đến mức đó chắc chắn không phải là những nhân vật tầm thường.

Đàm Nguyệt Hoa vốn có ý theo dấu đối phương để tìm hiểu hư thực, nhưng nàng lại thấy rằng mình chỉ vào đây tạm trú trong giây lát rồi đi, vậy hà tất phải tò mò làm gì?

Nàng bèn nhìn khắp gian đại sảnh, thấy trang hoàng rất sang trọng, bàn ghế toàn bằng gỗ tử đàn, lau chùi thật bóng loáng.

Tại bức tường ngay chính giữa có treo một tấm sơn thủy to. Nhưng hai bên tấm sơn thủy ấy thường thì người ta vẫn treo một đôi liễn, song ở đây lại để trống không?

Vì trời đang mưa to, mây đen phủ kín cả không gian nên không khí trong gian đại sảnh cũng trở thành âm u nặng nề. Nhất là một ngôi nhà đồ sộ như thế này mà chẳng một bóng người, nên lại càng thanh tĩnh đến mức đáng sợ. Vừa rồi, Đàm Nguyệt Hoa còn thấy năm người tại khu thiền tĩnh nên không khí ở đây như có vẻ ấm áp hơn, trái lại giờ thì tựa hồ càng lạnh lẽo và càng tĩnh mịch hơn.

Đàm Nguyệt Hoa nhìn qua tình trạng ấy, đoán biết ngôi nhà này chắc chắn có chỗ oái oăm khó hiểu. Nhưng nàng vẫn bình thản đưa tay vắt ráo mớ nước mưa đang bám trên tóc rồi lại từ từ vắt y phục đang ướt đẫm của mình cho khô bớt, và bước tới một chiếc ghế ngồi yên xuống, chờ đợi trận mưa dứt hột sẽ ra đi.

Song trận mưa to ấy cứ kéo dài mãi, tựa hồ không bao giờ ngừng. Đàm Nguyệt Hoa đã ngồi một nơi trong gian đại sảnh có hơn nửa tiếng đồng hồ, thế mà ngoài trời mưa vẫn tuôn ào ạt không ngớt.

Đàm Nguyệt Hoa cảm thấy sốt ruột, thâm nghĩ:

“Một trận mưa to như thế này, mình đợi đến chừng nào mới dứt? Chả lẽ mưa to kéo dài suốt một ngày thì mình cũng ngồi yên đây chờ cả ngày nữa sao?”

Nàng có ý định hỏi xin một chiếc nón tre và một chiếc ao toi của số người trong ngôi nhà này rồi đợi mưa ra đi vẫn hay hơn. Vì làm như vậy một mặt nàng sẽ không bị mất thời giờ, kẻ đó nàng lại có thể rời khỏi ngôi nhà âm u đáng sợ này nữa.

Đàm Nguyệt Hoa quyết định như thế nên liền đưa mắt ngó quanh định lên tiếng gọi người trong nhà. Nhưng, bất ngờ ngay lúc ấy từ ngoài cổng lại có tiếng gõ cửa nghe cộp, cộp vang lên, đồng thời lại lên tiếng nói:

- Trong nhà có người không? Xin phép cho tôi bước vào trú mưa trong giây lát.

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế trong lòng cũng không khỏi lấy làm vui thích, vì có người cùng trú mưa dù sao cũng đỡ buồn tẻ hơn.

Nàng nhìn lên thấy năm người khách mặc áo toại, đội nón tre đan vừa rời từ bên cạnh khu thiên tỉnh bước ra. Họ im lặng đi tới mở cổng và thấy ở bên ngoài có một người bé nhỏ, gầy đét, mớ tóc trên đầu bị gió mưa làm cho rối bời, phủ gần kín cả khuôn mặt nên chẳng ai trông thấy rõ được dung mạo của hắn ta ra sao.

Năm người ấy vừa mở cổng ra, thì nàng ở bên ngoài cũng bước nhanh vào rồi đi thẳng đến gian đại sảnh.

Đối với người vừa bước vào trú mưa đó, Đàm Nguyệt Hoa không mấy chi để ý lắm. Trái lại nàng lúc nào cũng chú ý mọi sự động tĩnh của số người trong ngôi nhà này. Nàng thấy có một người trong bọn họ lo đóng kín hai cánh cổng lại, nhanh nhẹn kéo nhau bước lui vào trong.

Bởi thế Đàm Nguyệt Hoa đã có thể khẳng định vị chủ nhân của ngôi nhà này chắc chắn là một nhân vật võ lâm.

Kể đó, nàng lại thăm kiểm điểm số nhân vật nổi tiếng trong võ lâm ở vùng Dự Nhạc đã lui về nơi này quy ẩn.

Riêng về người khách lạ vừa bước vào trú mưa, sau khi đã bước đến gian đại sảnh, liền ngồi quay lưng về phía Đàm Nguyệt Hoa lo vắt khô mớ y phục bị nước mưa làm cho ướt đẫm, rồi ngồi yên xuống ghế không nói chi cả. Song, có một điều lạ là người ấy dù đứng hay ngồi chi cũng luôn luôn quay lưng về phía Đàm Nguyệt Hoa, chứ chẳng chịu ngó thẳng mặt nàng.

Trước tiên, Đàm Nguyệt Hoa cũng không chú ý về cử chỉ ấy của đối phương. Nhưng sau đó, vì nàng sốt ruột trước trận mưa kéo dài nên đã đứng lên đánh bộ trong gian đại sảnh, và cứ mỗi khi bước đi của nàng ở vào vị trí ngó thẳng mặt với người ấy, thì người ấy lại âm thầm quay mặt nhìn đi chỗ khác ngay.

Qua mấy lần như vậy đã làm cho Đàm Nguyệt Hoa không khỏi thâm kinh dị, nàng đã cố ý ngó thẳng vào mặt người ấy, nhưng người ấy cũng lại nhanh nhẹn tránh đi nơi khác ngay, không khi nào để cho Đàm Nguyệt Hoa nhìn được diện mạo của mình.

Độ nửa tiếng đồng hồ, Đàm Nguyệt Hoa không còn làm thế nào đề nén được sự tò mò trong lòng, nên bước lui ra sau mấy bước, ngồi yên xuống ghế, rồi cất tiếng tăng háng nói:

- Bằng hữu từ đâu đi đến đây thế?

Đáng lý ra dù đôi bên không hề quen biết, nhưng cùng vào một ngôi nhà trú mưa, thì ai ai cũng có thể nói một vài câu làm quen cho đỡ buồn. Nhưng câu hỏi đó của Đàm Nguyệt Hoa chẳng hề được khách đáp lại. Hắn ta vẫn ngồi đìem nhiên, tựa hồ không nghe không thấy chi cả.

Đàm Nguyệt Hoa thấy vậy trong lòng không khỏi vừa tức giận, nhưng lại vừa buồn cười.

[mất từ trang 29 - 33]

của y lại có phần lạnh lùng, khiến người nghe rất lấy làm khó chịu.

Đàm Nguyệt Hoa cố đè nén cơn tức giận nói:

- Quý quản gia, cơn mưa này xem ra còn kéo dài, tôi lại đang có chuyện cấp bách cần phải đi, vậy chẳng hay quý quản gia có thể biểu cho tôi một chiếc áo toi hay không? Nếu được thì tôi lấy làm cảm kích.

Người ấy cất giọng lạnh lùng nói:

- Nói thế có nghĩa là cô nương muốn rời đi hay sao?

Đàm Nguyệt Hoa không khỏi thầm kinh ngạc nói:

- Lẽ tất nhiên là tôi muốn rời đi.

Người ấy bước lui lại phía sau mấy bước nói:

- Tôi xin khuyên cô nương là chớ nên nóng nảy, chờ cho vị chủ nhân của chúng tôi trở về, tất ông ấy sẽ có sự sắp xếp cho cô nương.

Vừa rồi Đàm Nguyệt Hoa đã bị người lạ mặt bước vào cùng đụt mưa với mình làm cho trong lòng hơi bực tức, thế mà giờ đây nàng nghe qua lời nói của người đàn ông khoác áo toi có vẻ ngang tàng không nể vì khách lạ nên trong lòng lại càng bùng bùng nổi giận. Vì nếu lúc đầu thấy không tiện cho khách lạ vào đụt mưa thì thôi, trái lại khi đã cho người ta vào rồi thì có lý nào lại ngăn cản không để người ta được rời đi.

Do đó, Đàm Nguyệt Hoa bèn cất tiếng cười nhạt nói:

- Nói như vậy thì tôi không thể rời đi được nữa?

Người đàn ông ấy vẫn giữ giọng lạnh lùng như băng nói:

- Vâng, không thể rời đi được nữa.

Đàm Nguyệt Hoa tức giận vung bàn tay trái vỗ đánh bốp xuống mặt chiếc kỷ trà. Vì đang cơn tức giận, nàng đã sử dụng một sức mạnh to tát, nên sau khi bàn tay nàng giáng xuống, thì sợi lòi tói sắt dính lủng lẳng trong cổ tay nàng cũng cuốn ra.

Bởi thế, chiếc kỷ trà liền bị nàng nung đánh sập ngay xuống nghe một tiếng âm và sợi lòi tói sắt cũng giáng thẳng lên sàn nhà nghe một tiếng bốp, khiến mấy tấm gạch nơi đó bị bể nát tan.

Liền đó, Đàm Nguyệt Hoa khẽ lắc thân mình tràn thẳng về phía đối phương, nạt rằng:

- Nếu thế thì ta tạm mượn đỡ chiếc áo toi của ông đang dùng đây vậy.

Vừa dứt lời, Đàm Nguyệt Hoa vung bàn tay trái quét ra, khiến sợi lòi tói sắt vung theo nghe một tiếng vút nhắm ngay đầu của gã đàn ông mặc áo toi ấy tấn công tới.

Nhưng gã đàn ông ấy cất tiếng cười khanh khách, lách mình tránh khỏi được thế công của Đàm Nguyệt Hoa.

Đàm Nguyệt Hoa cười nhạt nói:

- Thì ra ông là người võ công cũng khá, thảo nào lại ăn nói ngang tàng như vậy.

Nói dứt lời, nàng bèn rùn thấp đôi chân, vung sợi lòi tói sắt quét ra nhanh như gió, khiến kinh phong rít ào ào. Nhưng, đối phương liền nhẩy lùi ra sau, và lại tránh được thế công thứ hai của Đàm Nguyệt Hoa. Kể đó, hấn ta chu cao đôi môi, huýt thành một tiếng sao dài. Tức thì, những tiếng phi thân lướt gió nghe vèo

[mất từ trang 33 - 34]

Đàm Nguyệt Hoa lòng quá tức giận, nhưng phì cười nói:

- Nếu nói như vậy chủ nhân của các ông một năm sau mới về thì tôi cũng phải ở đây chờ đến cả năm chẳng?

Người đàn ông ấy hừ một tiếng nói:

- Dù cho có phải chờ một năm đi nữa, cô nương hà tất tỏ ra nóng lòng?

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế, tức giận không làm sao đè nén được nữa. Nàng nhanh nhẹn rùn thấp đôi chân định sẽ đánh nhau với năm đối phương ngay tức khắc...

Nhưng bỗng giữa cơn mưa gió, bất thần nghe có tiếng bánh xe lăn lạch cạch vọng đến, đồng thời, nghe có mấy tiếng đàn tình tang rất du dương. Tức thì năm người đàn ông ấy cùng lên tiếng nói:

- Chủ nhân của chúng tôi đã về kia.

Đàm Nguyệt Hoa vừa nghe tiếng đàn lọt vào tai và nghe năm gã đàn ông đứng trước mặt đồng thanh nói như thế, không khỏi thâm kinh hãi. Vì nàng không làm sao tưởng tượng được là mình đã vô tình lọt vào một địa điểm như thế này.

Năm gã đàn ông đứng trước mặt nàng, chỉ cần nghe tiếng bánh xe lăn và mấy tiếng đàn tình tang nổi lên là biết ngay chủ nhân của họ đã về đến. Như vậy, Đàm Nguyệt Hoa cũng đoán biết được chủ nhân của những gã đàn ông này là ai rồi.

Lẽ tất nhiên Đàm Nguyệt Hoa đối với nhân vật thần bí đó hiện giờ vẫn hoàn toàn chưa được biết chi về hần cả. Nhưng nàng biết chắc rằng vị chủ nhân của ngôi nhà này chính là người ngồi trong cỗ xe ngựa trang hoàng sang trọng mà nàng đã gặp. Đồng thời cũng chính là nàng đã dùng những tiếng đàn quái lạ chi phối bất luận ai ở chung quanh, để mọi người phải hành động theo ý muốn của hần và đã gây nên bao nhiêu sóng gió hiện nay trong võ lâm.

Bởi thế nhất thời Đàm Nguyệt Hoa liền cảm thấy hết sức vui mừng nhưng cũng vô cùng lo sợ.

Nàng vui mừng là vì vô tình mình lại phát giác được sào huyệt ẩn cư của nhân vật bí mật đó. Nhưng nàng lại lo sợ ở chỗ tài nghệ của người ấy cao cường tuyệt đỉnh, vậy lẽ tất nhiên là đối phương sẽ không khi nào chịu buông tha cho nàng một cách dễ dàng. Do đó, không biết chừng ngày hôm nay nàng phải chịu mất mạng tại gian nhà đồ sộ này cũng nên.

Trong khi Đàm Nguyệt Hoa hãy còn băn khoăn lo nghĩ, thì cỗ xe đã dừng lại trước cổng ngôi nhà. Tức thì hai gã đàn ông trong bọn nhanh nhẹn chạy bay về phía cửa, còn ba gã khác thì vẫn đứng dàn thành hình chữ nhất chặn ngang trước mặt Đàm Nguyệt Hoa không cho nàng thừa cơ vượt ra ngoài.

Trong khi đó, Đàm Nguyệt Hoa cũng tự biết, nếu mình tràn ra thì dù cho có vượt qua khỏi được ba đối phương trước mặt đi nữa, chắc chắn khi đến cửa ngõ sẽ gặp phải những cao thủ của họ ngăn chặn. Do đó nàng hết sức hoang mang, không biết nên quyết định như thế nào?

Nhưng ngay lúc đó nàng nghe có ba tiếng phụt, phụt, phụt lọt vào tai, chứng tỏ có ai đó đang giương cung bắn ra ba phát.

Qua ba tiếng động đó, gần như không có sự chênh lệch về thời gian, nên tựa hồ đây là ba người đã cùng giương cung bắn ra một lúc.

Sau khi tiếng động vừa dứt thì Đàm Nguyệt Hoa liền thấy có ba mũi tên bé nhỏ xé không khí lướt tới vèo vèo, nhắm xẹt thẳng vào ba gã đàn ông đang đứng trước mặt nàng.

Ba gã đàn ông ấy tuy đang đứng chắn ngang trước mặt Đàm Nguyệt Hoa để giữ không cho nàng bỏ chạy, nhưng thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía cửa ngõ để nghe ngóng. Do đó, ba mũi tên vừa bắn ra, ba hấn ta hoàn toàn không hay biết. Mãi đến lúc nghe có tiếng gió rít, thì bọn chúng mới kinh hoàng quay đầu ngó lại.

Song ba gã đàn ông ấy vừa mới kịp quay mặt nhìn về phía có tiếng động lạ thì ba mũi tên cũng đã bay vèo đến trước mặt họ rồi, bởi thế cả ba đều cuống sợ vung tay lên đỡ, song chẳng còn kịp nữa. Tức thì ba tiếng phập, phập, phập, đã thấy ba mũi tên bé nhỏ kia ghim sâu vào tim của ba gã.

Ba gã đàn ông ấy lão đảo thân người, té lăn quay ra đất ngay tức khắc.

Kể từ khi có tiếng động của sợi dây cung vọng đến, cho tới lúc ba gã đàn ông ấy trúng tên té ra đất, chỉ cách nhau trong một cái chớp mắt mà thôi. Do đó, Đàm Nguyệt Hoa không khỏi hết sức kinh ngạc.

Khi Đàm Nguyệt Hoa vừa nghe tiếng động của sợi dây cung lọt vào tai, cũng như vừa trông thấy được mũi tên bé nhỏ kia thì nàng liền tưởng ngay đến một con người bí mật đã bám sát theo nàng để ngăn cản không nàng đến Quỷ Cung. Kể đó, nàng lại nhớ đến người khách lạ vừa bước vào đụt mưa, hành động tỏ ra rất quái dị, đáng ngờ. Hơn nữa, giờ đây đối phương lại biến đi đâu mất, không còn trông thấy có mặt tại gian đại sảnh này.

Trong khi đó, chung quanh gian đại sảnh, chẳng hề thấy có bóng dáng một người lạ mặt nào khác. Như vậy, chả lẽ người đàn ông có thân hình gầy đét, và không chịu nhìn thẳng vào mặt nàng lại chính là con người bí mật đó hay sao?

Đàm Nguyệt Hoa nghĩ thế, nên vội vàng đưa mắt nhìn về phía chiếc ghế mà người khách lạ đã ngồi khi nãy.

Nhưng trong khi Đàm Nguyệt Hoa vừa quay đầu lại nhìn thì cũng chính là lúc ba gã đàn ông té lăn quay ra đất. Đồng thời trên con đường từ ngoài cửa ngõ dẫn đến gian đại sảnh, cũng có tiếng cười ô ề vọng đến, chứng tỏ hai gã đàn ông nọ đang nghênh đón vị chủ nhân của họ bước vào gian đại sảnh này.

Đàm Nguyệt Hoa một mặt đưa mắt nhìn về phía ấy, nhưng mặt khác cũng muốn tìm đường rút lui. Và khi nàng mới vừa quay mặt lại thì không khỏi giật mình kinh ngạc.

Thì ra người khách lạ gầy đét vừa rồi chẳng rõ đã đứng sát bên cạnh nàng từ lúc nào, thế mà nàng hoàn toàn không hề nghe tiếng động. Hơn nữa, đối phương lại đang thò một bàn tay ra định nắm lấy cánh tay phải của nàng.

Đàm Nguyệt Hoa không khỏi cuống quýt chẳng kịp nhìn rõ diện mạo của người ấy ra sao, vội vàng nhảy lùi lại gần giọng quát rằng:

- Ông làm chi thế?

Người đàn ông đó nghe qua tiếng quát của Đàm Nguyệt Hoa thì lộ vẻ sợ hãi, y như một đứa bé đã làm ra một chuyện lầm lỗi chi bị người lớn bắt gặp vậy.

Người ấy vội vàng quay người lại, rồi hối hả nói:

- Đàm cô nương, xin cô hãy theo tôi mau, nếu chậm không còn kịp nữa.

Nói dứt lời, người ấy liền phi thân nhắm ngay khung cửa ở bên hông sảnh đường lướt đi mất. Nhìn qua thân pháp của người ấy rõ ràng đây là kẻ có tài kinh công cao tuyệt và cũng chẳng ai khác hơn người bí mật đã bám sát theo Đàm Nguyệt Hoa.

Đàm Nguyệt Hoa sững sờ trong giây lát, nhưng sau đó nàng tự biết mình đang ở trong một hoàn cảnh vô cùng hiểm nguy. Nếu chủ nhân của ngôi nhà này đến nơi thì chẳng cần bàn những vấn đề khác mà chỉ với việc ba gã đàn ông bị trúng tên, ngã lăn ra đất chết tốt đây, tất đối phương cũng không khi nào chịu buông tha cho nàng rồi.

Đàm Nguyệt Hoa biết ngay rằng tuy người đàn ông gầy bé ấy võ công có vẻ hết sức cao cường, hành tung lại quái dị, và đầy bí mật, nhưng xem ra y hoàn toàn không có ý muốn hại mình, vậy hà tất không tạm thời chạy theo y để tìm đường rút lui.

Suy nghĩ trong giây lát, nàng bèn vận dụng chân lực, nhắm ngay khung cửa cạnh đấy lướt đi nghe một tiếng vút. Và khi đã vượt ra khỏi gian đại sảnh, nàng trông thấy trước mặt là một dãy hành lang thật dài, lúc đó bóng người kia vẫn còn đang lướt về phía trước, nhưng có lẽ y đang chờ đợi Đàm Nguyệt Hoa nên thân pháp cũng không nhanh nhẹn lắm.

Chỉ trong chớp mắt, Đàm Nguyệt Hoa đã đuổi theo kịp. Nàng nghe người ấy nói nhỏ rằng:

- Chớ nên nói chi cả.

Đàm Nguyệt Hoa hỏi:

- Tôn giả là ai?

Người ấy chỉ cất tiếng than dài một lượt, song không đáp câu hỏi của nàng.

Sau lời đối đáp ấy, hai người đã vượt ra khỏi dãy hành lang, cùng tiến đến một khung cửa bán nguyệt ở trước mặt rồi lại tiếp tục vượt qua luôn. Khi đã qua khỏi khung cửa bán nguyệt đó, hai người lại cùng tiến tới một gian hoa sảnh nhỏ. Gian hoa sảnh đó trang hoàng

hết sức trang nhã, nhưng lúc đó Đạm Nguyệt Hoa không còn đủ thời giờ để thưởng ngoạn, trái lại vội vàng lên tiếng hỏi:

- Bằng hữu, có phải ông bạn quen thuộc đường đi nước bước trong khu nhà này lắm không?

Người ấy đưa mắt nhìn dáo dác khắp bốn bên một lúc, rồi mới lắc đầu không đáp.

Đạm Nguyệt Hoa trông thấy đối phương tỏ ra không biết đường đi trong khu nhà thì không khỏi kinh hoàng thất sắc. Đồng thời, nàng cũng bưng bưng nổi giận lên tiếng trách rằng:

- Ông bạn đã không biết đường đi, thế tại sao...

Nhưng câu nói của nàng chưa dứt thì bất thần nghe phía xa có hai tiếng cười khanh khách, đầy lạnh lùng vọng đến bên tai.

Tại gian hoa sảnh nhỏ ấy, bốn bên đều có cửa sổ bằng rèm trúc, lại được vén gọn một nửa, nhất là lúc ấy cơn mưa đã tạnh, ánh thái dương rọi qua những cụm mây đen trên nền trời đang soi thẳng vào gian hoa sảnh, nên khiến khắp gian phòng đều sáng tỏ. Nhưng sau khi nghe được hai tiếng cười ấy lọt vào tai, thì Đạm Nguyệt Hoa bất giác rùng mình mấy lượt và cảm thấy như mình đang đứng giữa một vùng đầy giá băng lạnh lẽo.

Bởi thế Đạm Nguyệt Hoa cũng không còn đủ thời giờ để lên tiếng trách móc đối phương nữa. Nàng ngửa mặt nhìn lên thấy người ấy đang lấy tay che mặt, không để cho nàng được trông thấy rõ diện mục của y. Đồng thời, y cất giọng hối hả nói:

- Đạm cô nương, hãy mau mau vận dụng chân khí, tập trung tinh thần. Hiện giờ, xem ra tôi sắp bị khống chế rồi, song riêng cô thì có lẽ chạy thoát được... Nhưng hãy ghi nhớ là... chớ nên đến Quỷ Cung.

Đạm Nguyệt Hoa nghe qua lời nói ấy trong lòng không khỏi kinh dị. Vì nàng không thể đoán biết được ngụ ý trong câu nói của đối phương là gì. Nàng bèn tràn nhanh đến sát bên cạnh người ấy, vừa định lên tiếng để hỏi rõ lại thì bất thần đã nghe tiếng cười nhạt vừa rồi im hẳn. Đồng thời, tiếng đàn cũng bất thần nổi lên.

Những tiếng đàn ấy nghe hết sức du dương, hết sức êm tai.

Qua tiếng đàn đó, làm cho ai nghe lọt vào tai cũng có cảm giác như quên đi tất cả những phiền muộn trong lòng. Bởi thế, sắc mặt của Đạm Nguyệt Hoa liền tươi tỉnh hẳn, hai khóe miệng cũng đang hiện lên một nụ cười hân hoan. Nàng bước lui ra sau một bước rồi lại

ngồi xuống một chiếc ghế bằng gỗ tử đàn, đưa tay chống cằm, định im lặng thưởng thức tiếng đàn ấy.

Nhưng Đàm Nguyệt Hoa mới vừa ngồi yên xuống ghế thì bỗng nghe một tiếng phịch, vì gã đàn ông nọ đã té lăn ra đất.

Tiếng động ấy đã làm cho Đàm Nguyệt Hoa giật mình bừng tỉnh. Đồng thời, nàng cũng hết sức hãi kinh, khắp người đều toát mồ hôi lạnh, nàng đã chột nhó lại trước đây mình và người anh trai vừa rời khỏi ngọn núi Hồ Khuru, định truy đuổi theo Lữ Đăng Không thì bất ngờ lại nghe được tiếng đàn du dương như thế này. Vì thế, hai người đã chạy thành mấy mươi cái vòng tròn to ở yên mãi một chỗ không hề bỏ đi xa được. Giờ đây, tiếng đàn ấy lại lọt vào tai nàng, làm cho nàng nhất thời quên đi khung cảnh nguy hiểm chung quanh...

Đàm Nguyệt Hoa nghĩ đến đây vội vàng vận dụng chân khí trong người và tập trung tinh thần lại để chống trả sự khống chế của tiếng đàn ấy. Nhưng nàng càng cố gắng chống trả bao nhiêu thì tiếng đàn ấy như càng đua nhau chui lọt vào tai nàng rõ ràng bấy nhiêu.

Chẳng mấy chốc, Đàm Nguyệt Hoa đã cảm thấy đầu óc đều căng thẳng, ngũ tạng đau nhói, đôi mắt không ngớt thấy lửa đỏ chập chờn, cơ hồ không làm thế nào chịu đựng được nữa.

Bởi thế, nàng hồi hải gắng gượng đứng thẳng người lên, rồi đưa chân bước lảo đảo về phía trước hai bước. Nàng thấy người đàn ông vừa rồi cũng đang cố bò trên mặt đất, tiến về phía khung cửa cái, rồi lấy vai đẩy mạnh cánh cửa để đóng chặt lại. Nhờ thế, tiếng đàn mới nhỏ bớt đi.

Nhờ tiếng đàn đã nhỏ nên Đàm Nguyệt Hoa cảm thấy tâm trạng của mình cũng nhẹ đi một phần nào, vội vàng tiến đến sát bên khung cửa sổ, định phi thân lướt thẳng ra ngoài.

Nhưng nàng vừa mới bước đến nơi đưa mắt nhìn về phía người đàn ông nọ, nàng thấy hắn ta đang thở hồng hộc, nơi hắn ta đang nằm có một vết máu tươi đỏ ối.

Bãi máu tươi đó chắc chắn là do chính người đàn ông ấy vừa học ra, vì khi nãy hắn ta đã cố gắng dùng sức mình để đóng cánh cửa phòng cho kín lại.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy thế, trong lòng cảm thấy kinh dị qua tài khinh công cao cường tuyệt đỉnh của người ấy, hơn nữa thuật bắn cung tên của hắn cũng tuyệt vời, chúng tỏ y phải là một cao thủ, một dị nhân trong võ lâm. Sau khi tiếng đàn bắt đầu nổi lên, Đàm Nguyệt Hoa tuy phải vận dụng chân lực đối kháng rất khổ sở, song dù sao nàng vẫn còn có thể đối kháng được. Trái lại, người ấy đã học máu tươi, chúng tỏ đang bị thương rất trầm trọng.

Theo sự tưởng tượng của Đàm Nguyệt Hoa thì người đàn ông đó phải là người võ công cao cường hơn nàng gấp bội, thế nhưng không ngờ giờ đây, hắn ta lại bị thương trầm trọng trước hơn nàng nữa, vậy thử hỏi nàng không kinh ngạc sao được?

Đàm Nguyệt Hoa tuy đang hết sức kinh dị về điểm đó, nhưng vẫn không có đủ thời giờ để suy nghĩ nhiều hơn. Nàng thấy người ấy đang cố gắng chỗi tay ngồi lên, thì hạ giọng nói:

- Bằng hữu, ông bạn...

Nhưng nàng vừa mới nói được mấy tiếng, vì chân khí bị phân tán nên tiếng đàn lại uy hiếp nàng dữ dội hơn. Kịp thời ngay lúc ấy tiếng đàn đang dồn dập nên làm cho nàng khổ sở muôn phần.

Thì ra lúc ấy người tấu đàn dùng ngọn Đại Luân Chỉ đang âm âm như tiếng quân sát phạt, dồn dập như gió thét mưa gào, khiến Đàm Nguyệt Hoa cảm thấy tựa hồ có một bàn tay rắn chắc đang siết chặt huyết đạo hiểm yếu trên châu thân mình, cổ họng nàng bất giác cảm thấy mẫn mẫn, rồi máu tươi bắt đầu trào ra hai khóe miệng.

Đến chừng đó, Đàm Nguyệt Hoa mới có thể khẳng định được tiếng đàn ấy thật ra là một thứ huyền môn công phu hết sức thần bí mà cũng hết sức lợi hại. Hơn nữa, nàng cũng tự biết là nếu mình nấn ná ở lại đây lâu hơn tất sẽ bị tiếng đàn ấy sát hại chứ chẳng còn chi nghi ngờ nữa.

Bởi thế, Đàm Nguyệt Hoa bèn đưa chân bước về phía người đàn ông đang nằm trên đất mấy bước, rồi vận dụng toàn lực trong người cố gắng đối kháng lại với tiếng đàn đáng sợ kia. Đồng thời nhanh nhẹn vung cánh tay phải lên một lượt, tức thì qua một tiếng loảng xoảng, sợi dây lòi tói sắt trên cánh tay của nàng liền cuốn tới, quấn chặt lấy người đàn ông ấy. Tiếp đó, nàng lại ra sức vung mạnh cánh tay lên, hất bay người đàn ông nọ ra khỏi cửa sổ trước.

Nhưng sau khi nàng làm xong được việc đó rồi thì đôi mắt đều hoa cả lên, cảm thấy có vô số sao vàng đang nhảy múa chập chờn trước mặt, thân người lão đảo, suýt nữa té khụy xuống đất.

Cùng lúc đó tiếng đàn bỗng làm cho nàng bất thần cảm thấy hết sức buồn ngủ. Nàng chỉ mong được nằm lãn ra đất để ngủ một giấc ngon lành, chẳng cần biết điều nguy hiểm chi chung quanh mình nữa.

Song dù sao Đàm Nguyệt Hoa vẫn là một con người về mặt võ công có căn bản, hơn nữa ngay từ lúc tuổi còn nhỏ, nàng đã được người cha hướng dẫn rèn luyện nội công thượng thặng, nên trình độ nội công khá cao cường, tuyệt đối không khi nào bị bắn loạn tâm thần bao giờ.

Nhờ thế nên mặc dù lúc đó nàng đang cảm thấy một cơn buồn ngủ đến tấn công mình, nhưng một mặt khác nàng cũng đã ý thức được cơn buồn ngủ đó là do tiếng đàn quái dị kia gây ra.

Hơn nữa nàng cũng đoán biết được là vị chủ nhân của ngôi nhà này đã phát giác được ba xác chết nằm sóng sượt trên đất, trong khi đó lại chẳng thấy bóng dáng kẻ thù ở đâu, nên mới dùng tiếng đàn để truy tìm đối phương và quyết hạ sát cho kỳ được kẻ địch mới nghe.

Nàng biết rằng nếu giờ đây mình nằm yên để ngủ thì có lẽ giấc ngủ này sẽ thành giấc ngủ ngàn thu.

Đàm Nguyệt Hoa bèn đưa tay lên đánh mạnh vào Bách Hội huyệt của mình một lượt. Vì Bách Hội huyệt chính là nơi tập trung tất cả kỳ kinh bát mạch trong châu thân con người, nên khi Đàm Nguyệt Hoa đánh mạnh vào một lượt, thì tâm thần nàng liền tỉnh táo trở lại ngay. Do đó, nàng hồi hã điểm nhẹ đôi chân lao thoát ra khỏi khung cửa sổ.

Gã đàn ông vừa rồi tuy được nàng vung tay ném qua khung cửa sổ trước nhưng vì thân pháp của nàng lướt đi quá nhanh nhẹ, nên nàng cũng đã lướt theo kịp người ấy, đồng thời vung sợi lòi tói sắt trong tay ra cuốn lấy thân hình người ấy lần thứ hai.

Sau khi đáp yên đôi chân lên đất, Đàm Nguyệt Hoa đưa mắt nhìn quanh thì thấy nơi ấy chính là khu vườn hoa nhỏ, chung quanh có tường thành bao bọc, nhưng không cao quá một trượng.

Đàm Nguyệt Hoa hết sức vui mừng kẹp lấy người đàn ông ấy vào nách, rồi hồi hã lướt thẳng đến chân tường ngay.

Nhưng khi nàng vừa đến được chân tường thì lại cảm thấy trong cổ họng mằn mằn và một ngụm máu tươi lại trào ra.

Đàm Nguyệt Hoa cố gắng vận dụng tất cả sức mạnh trong người nhảy thẳng lên cao định vượt ra khỏi bức tường. Bình thường một bức tường cao trên dưới một trượng đối với nàng chẳng thành vấn đề chi cả. Nàng chỉ cần khẽ nhún đôi chân thì đã vượt qua được dễ dàng chẳng có gì là khó nhọc.

Nhưng giờ đây, sau khi bị những tiếng đàn quái dị kia chế ngự và lại bị hộc đến hai lần máu tươi, cũng như vết thương nơi bả vai chưa lành hẳn, nên nàng vừa vọt người bay lên thì cảm thấy bả vai đau buốt và chỉ mới vượt lên cao chỉ độ sáu bảy thước lại rơi trở xuống.

Nhưng cũng may là lúc bấy giờ tiếng đàn đang bắt đầu nhỏ dần lại. Đàm Nguyệt Hoa thấy có bóng người lướt đi chập chờn ở phía dãy hành lang, nàng đoán biết có lẽ vị chủ nhân của ngôi nhà này cho rằng tiếng đàn của mình đã chế ngự được kẻ thù địch, nên mới dừng tay lại ra lệnh cho bọn thủ hạ chia nhau truy tìm.

Đàm Nguyệt Hoa biết nếu nàng không thể vượt qua khỏi bức tường này thì chắc chắn sớm muộn chi cũng bị đối phương phát giác được. Vì nơi họ đang đứng là một địa điểm trống trơn, không hề có một chỗ kín đáo ẩn mình.

Con người trong những trường hợp nguy cấp thường có những ý nghĩ thoát thân rất sáng suốt, cũng như có một sức mạnh bất ngờ không ai giải thích được.

Đàm Nguyệt Hoa liền lui ra sau nửa bước, vận dụng chân khí trong người, rồi lại nhún mạnh đôi chân vọt lên. Cùng trong lúc người nàng vừa bay bổng lên cao, nàng lại vung một cánh tay ra khiến sợi lòi tói sắt cũng liền được tung ra, cuốn thẳng về phía đầu tường nghe một tiếng bốp.

Nhờ đó Đàm Nguyệt Hoa đã trì mạnh sợi lòi tói sắt ấy, vượt qua bức tường một cách dễ dàng. Nhưng vì lúc ấy nàng đã kiệt lực nên từ trên cao rơi đánh phịch trở xuống đất, chứ không thể đáp nhẹ nhàng như bình thường được.

Song cũng may là ở phía ngoài chân tường, cỏ dại mọc um tùm, nên nàng rơi xuống vẫn không hề mang thương tích chi cả.

Suốt trong thời gian Đàm Nguyệt Hoa lướt đến chân tường, rồi lại vượt qua khỏi bức tường cao bao quanh, người đàn ông được nàng kẹp dưới nách vẫn còn nằm im, tựa hồ hấn ta vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Lúc ấy Đàm Nguyệt Hoa cũng không có thời giờ để nhìn xem hấn ta là một con người như thế nào. Và khi vừa rơi tới đất, nàng hối hả ngoi mình đứng lên nhắm phía trước chạy bay đi bất kể sống chết. Đến lúc nàng đã bỏ chạy xa bốn năm dặm đường, thì chỉ còn nghe được tiếng đàn văng vẳng và cuối cùng im bật.

Vì quá mệt nhọc nên Đàm Nguyệt Hoa cảm thấy trước đôi mắt lốm đốm lửa đỏ, toàn thân kiệt lực, vội vàng dùng chân đứng yên lại. Kể đó, nàng lại có cảm giác như trời đất đang quay cuồng và đôi chân lảo đảo té đánh phịch xuống mặt đất bất tỉnh hấn.

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, kịp khi nàng bừng tỉnh lại thì cảm thấy như có ai đang xối nước lạnh vào người mình, nên vội mở to đôi mắt ra xem.

Chùng đó nàng mới thấy chung quanh đã tối đen như mực và cơn mưa lại bắt đầu tuôn đổ. Chính những giọt nước mưa lạnh ấy đang tuôn đổ xuống người nàng nên nàng mới bừng tỉnh trở lại.

Đàm Nguyệt Hoa đang kiệt sức, vết thương nơi bả vai đã bắt đầu đau buốt trở lại. Chẳng những nàng đã bị ngoại thương, mà giờ đây cũng đang bị nội thương rất trầm trọng.

Nàng nằm yên một lúc rồi tập trung tinh thần quan sát khắp chung quanh mới biết nơi ấy chính là nơi vừa rồi nàng đã té quy xuống và bất tỉnh chứ chẳng phải là một địa điểm nào khác. Như vậy là từ lúc nàng bất tỉnh đến giờ, vẫn không hề bị ai phát giác được.

Đàm Nguyệt Hoa thấy tuy mình đang bị trọng thương, song may mắn thoát chết được, cũng kể là một cái phúc trong một trường hợp bất hạnh. Nàng bèn gắng gượng đứng thẳng trở lên.

Khi Đàm Nguyệt Hoa vừa đứng thẳng lên được, nàng chợt thấy có một bóng đen đang nằm trên mặt đất cạnh nàng cũng bắt đầu nhúc nhích.

Lúc đầu nàng hết sức kinh ngạc, nhưng về sau mới sực nhớ lại bóng đen ấy chính là người đàn ông bị tiếng đàn làm cho hôn mê bất tỉnh và được nàng cứu nguy, nàng thở phào một hơi dài rồi lên tiếng hỏi:

- Các hạ cũng đã tỉnh rồi đấy à?

Người ấy khẽ "ờ" một tiếng rồi lại khẽ rên rĩ. Hắn ta đưa tay chỗi lên mặt đất cố gắng ngồi dậy. Nhưng vì lúc đó trời đang đổ mưa, đêm khuya tối đen như mực nên Đàm Nguyệt Hoa không làm sao thấy rõ được diện mục của đối phương.

Đàm Nguyệt Hoa người đàn ông ấy rên rĩ, có vẻ hết sức mệt nhọc yếu đuối thì biết đối phương bị nội thương còn trầm trọng hơn mình gấp mấy lần.

Người đàn ông ấy chính là người đã bám sát theo nàng, để ngăn cản không cho nàng xâm nhập vào Quỷ Cung. Tài khinh công của y tuyệt vời nên nàng những tưởng võ công của y chắc chắn cao hơn nàng rất nhiều. Nhưng giờ đây, xem qua tình trạng bị trọng thương của hắn ta đã chứng thực là võ công của hắn ta sút kém hơn nàng rất xa.

Đàm Nguyệt Hoa định lên tiếng hỏi, thì người ấy đã gắng gượng nói:

- Đàm cô nương, nơi đây... cách xa gian nhà đồ sộ ấy... được bao nhiêu dặm đường?

Đàm Nguyệt Hoa đáp:

- Độ năm sáu dặm đường.

Người ấy cất giọng kinh hãi nói:

- Chỉ có năm sáu dặm đường à? Đám cô nương, ta hãy mau tẩu thoát. Tốt nhất là... ta nên tẩu thoát về hướng... Quý Cung, vì như vậy rất có thể số người đó sẽ kiêng sợ, không dám truy đuổi theo chúng ta.

Đám Nguyệt Hoa gượng cười nói:

- Bằng hữu, hiện giờ chúng ta đều đang bị trọng thương, dù cho có chạy đi đâu, khi đối phương truy đuổi theo, tất cũng không làm sao chạy thoát được.

Người đàn ông ấy cất tiếng khẽ than dài nói:

- Dù biết thế, nhưng chúng ta cũng phải tìm một chỗ ẩn mình, kéo ngòi yên đây mãi tất bị đối phương phát giác được ngay.

Đám Nguyệt Hoa kể từ khi bừng tỉnh, nhờ nàng cấp tốc vận công điều tức nên đã khôi phục lại được ít nhiều sức mạnh. Nàng tự biết với tình trạng nội ngoại thương của mình hiện giờ cần phải tìm một nơi yên tĩnh để dưỡng thương thì mới mong bình phục được. Do đó, nàng bèn gật đầu nói:

- Lẽ tất nhiên là chúng ta cần phải tìm nơi để lẩn trốn, nhưng hiện giờ biết đi đâu để lẩn trốn cho yên chứ?

Người ấy đáp:

- Nếu Đám cô nương bằng lòng, theo tôi được biết có một sơn động rất kín đáo, dùng làm nơi dưỡng thương rất thuận tiện.

Đám Nguyệt Hoa nghe thế, trong lòng lấy làm lạ vì tại nơi đây chính là địa điểm tiếp cận vùng Bắc Mang Sơn, bình nhật số người trong võ lâm kiêng sợ trước uy thế của Quý Thánh Thanh Linh nên ít khi nào dám xâm nhập.

Song qua lời nói của người đàn ông này, chúng tỏ hẳn ta rất am hiểu địa hình ở đây nên khiến Đám Nguyệt Hoa hết sức ngờ vực về lai lịch của hẳn ta. Nàng vốn có ý tìm hiểu lai lịch đối phương ngay, song nàng lại cảm thấy rằng hiện giờ đối phương đang bị nội thương trầm trọng, vậy dù cho muốn ám hại mình vẫn không thể nào đối địch với mình được. Vậy nàng cần chi phải bận tâm.

Phương chi mọi hành động suốt từ khi đối phương bám sát theo nàng, đã chứng tỏ là y không có ác ý chi với nàng cả. Ngay như hồi sáng này, nếu không có y bất thần ra tay can thiệp thì chưa chắc nàng tránh khỏi được nguy cấp trong ngôi nhà đồ sộ kia.

Nàng liền khẽ gật đầu nói:

- Cũng được.

Người đàn ông ấy nghe thế, bèn cố gắng đứng lên. Vào lúc bấy giờ trời đang tối đen như mực, nên Đàm Nguyệt Hoa chỉ thấy lờ mờ người đàn ông đó đang chống một cây cung dài chừng ba thước mộc để làm gậy chỏi trên mặt đất, giữ thăng bằng, hầu khỏi té trở xuống. Cây cung đen huyền nên tiếp với màu quần áo nên không làm sao thấy rõ được. Nhưng riêng sợi dây cung thì lại đỏ hồng trông chẳng khác chi một thanh sắt được nung đỏ nên lúc nào cũng chói rục giữa màn đêm.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy thế bất giác buột miệng khen rằng:

- Bằng hữu, sợi dây cung của ông bạn quả thực không phải tầm thường.

Người ấy tươi cười nói:

- Thần quang của Đàm cô nương thật là tế nhị. Theo lời đồn đãi thì cây cung này chính là vật sở hữu của Hạo Tiên Thủ Dưỡng Do Cơ thuở xưa, quý báu có một không hai trên đời. Sợi dây cung làm bằng giầy trên lưng của Hỏa Ngao nếu là người có nội lực cao sâu giương thẳng được hết sợi dây cung này thì có thể bắn tên đi xa đến năm dặm.

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế lấy làm ngạc nhiên. Vì từ trước đến giờ nàng vẫn cho là võ công của người đàn ông này cao vượt hơn mình rất nhiều, bởi tài khinh công của đối phương hết sức tuyệt vời. Kể đó, đối phương lại bắn được những mũi tên bé nhỏ bay đi rất nhanh, chúng tỏ chẳng phải là một người tài nghệ thấp kém. Thế nhưng giờ đây nàng mới được biết, sở dĩ đối phương có thể bắn được những mũi tên nhỏ ấy bay nhanh như vậy chính là nhờ ở cây cung quý báu này. Nàng lại thấy gã đàn ông ấy không hề giấu giếm với nàng về trình độ võ công chân thực của y và đã thành khẩn giải bày là khả năng của mình không làm sao giương thẳng được sợi dây cung. Căn cứ vào đó đã thấy rõ trình độ võ công của hấn ta thật sự là rất tầm thường. Nhưng không rõ vì lẽ gì, riêng về thuật khinh công thì hấn ta lại tinh tuyệt như thế?

Dù trong lòng đang thắc mắc nhưng Đàm Nguyệt Hoa vẫn không có thời giờ để hỏi rõ lại đối phương vì lúc ấy người đàn ông đã chống cây cung lên đất rảo bước đi về phía trước.

Đàm Nguyệt Hoa vội vàng đưa chân bước theo sau người ấy ngay.

Đôi bên tiếp tục đi tới độ nửa tiếng đồng hồ và cũng không biết quẹo qua bao nhiêu khúc quanh, toàn những đồi núi gồ ghề, thì Đàm Nguyệt Hoa cảm thấy trước mặt lại càng đen tối hơn và cơn mưa cũng đã dừng hẳn.

Ngay lúc đó Đàm Nguyệt Hoa đang tiến vào một sơn động.

Nàng vội vàng dùng chân đứng yên lại, lên tiếng hỏi rằng:

- Đã đến rồi chưa?

Người đàn ông ấy cũng chậm bót đôi chân lên tiếng đáp:

- Đã đến rồi. Nhưng chỉ cần đi tới thêm một trượng nữa thì sẽ tới một gian phòng đá của tôi đã ở bấy lâu nay.

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế lại tiếp tục đi thẳng về phía trước. Và chẳng mấy chốc nàng bỗng nghe tiếng cánh cửa kêu kệt và trông thấy có ánh sáng màu xanh nhạt nhạt lóe lên giữa bóng tối.

Vàng ánh sáng ấy thật rất yếu ớt, nhưng cũng có thể giúp cho người đang đứng giữa bóng tối nhìn thấy được cảnh vật chung quanh.

Đàm Nguyệt Hoa đưa mắt nhìn lên, thấy người ấy đang ra sức xô mạnh một cánh cửa bằng đá và cánh cửa ấy chính là đã bị hấn ta xô rộng ra độ một thước mộc.

Tiếp đó người ấy lại cố sức xô rộng cánh cửa thêm một tí nữa, rồi lách mình bước vào trong nói:

- Cô nương, xin mời vào.

Đàm Nguyệt Hoa vội vàng bước theo, thấy nơi đấy chính là một gian phòng bằng đá hết sức rộng rãi. Nếu bảo đấy là một gian phòng bằng đá thì cũng không đúng hẳn, mà sự thật nơi ấy chỉ là một cái động đá thiên nhiên mà thôi. Song nếu nhìn sơ qua thì ai cũng có cảm tưởng là gian phòng đó được nhân công để xây dựng, bề cao độ hai trượng, rộng mỗi cạnh độ hai trượng. Hơn nữa, vách đá bốn bên vừa trắng lại vừa mịn màng trơn láng, nên trông sạch sẽ và khoáng khoáng vô cùng. Bên trong gian phòng đá ấy lại còn có những bàn ghế và giường nằm cũng bằng đá, và xem tựa hồ đều toàn những tảng đá thiên nhiên cả.

Đàm Nguyệt Hoa vừa nhìn thấy buột miệng khen:

- Địa điểm này tốt lắm. Vậy nếu chẳng có ai vào đây khuấy rầy thì chỉ cần một thời gian độ năm sáu hôm là tôi có thể tĩnh dưỡng cho thương thế bình phục dễ dàng.

Gã đàn ông ấy sau khi bước vào gian phòng đá liền đi thẳng tới một chiếc giường đá kê sát một góc nhà, rồi ngồi xếp bằng xuống, quay mặt ngó vào vách, cất tiếng than rằng:

- Đàm cô nương...!

Hấn ta chỉ nói lên được có ba tiếng thì lại ấp úng rồi im hẳn không nói chi thêm nữa.

Đàm Nguyệt Hoa vốn đang có lòng ngờ vực vì trước kia nàng tưởng đối phương chính là một vị võ lâm tiền bối. Nhưng qua thái độ hành sự của đối phương, nàng mới biết được là sự phán đoán ấy của mình sai lầm. Hơn nữa, trong lúc đối phương lên tiếng nói chuyện với nàng thì lúc nào cũng tỏ ra vô cùng cung kính, rõ ràng không phải là một bậc võ lâm tiền bối.

Đồng thời Đàm Nguyệt Hoa nhận xét thấy đối phương cũng không phải là lớp đệ tử của các vị trưởng lão trong phe chính phái.

Nhưng nàng thấy tài khinh công của hắn ta là chân tài thực học. Như vậy sự thật hắn thân phận thế nào?

Đàm Nguyệt Hoa lắng tai nghe câu nói của đối phương nhưng mãi một lúc thật lâu không nghe y nói tiếp thêm chi nữa, liền lên tiếng hỏi rằng:

- Có phải bằng hữu bảo...

Nàng vốn có ý muốn hỏi người ấy phải chăng định giải bày cùng nàng một vấn đề chi. Nhưng nàng mới vừa nói được có mấy lời thì bất ngờ nhìn lên, vô tình nhìn thấy tại bức vách phía trái của ngôi sơn động có một hàng gồm mười tám viên dạ minh châu sáng lóng lánh, một nửa khảm sâu vào đá, một nửa lộ ra ngoài. Sở dĩ gian phòng này được sáng tỏ chính là nhờ ánh sáng từ những viên dạ minh châu ấy phát ra.

Đàm Nguyệt Hoa là một cô gái từng đi đứng trong chốn giang hồ nên dù rằng biết mười tám viên dạ minh châu đó quý báu, song sở dĩ nàng mới nói được mấy lời lại im lặng, chắc chắn không phải vì nàng đã ngạc nhiên trước những viên ngọc quý báu đó bao giờ.

Một việc đã làm cho nàng ngạc nhiên đến phải ngừng ngay câu nói lại chính là mười chữ khắc sâu trên vách đá nằm giữa hai hàng dạ minh châu đó.

Mười chữ ấy nét bút nghịch ngoạc giống y hệt nét chữ của một đứa bé mới học vỡ lòng. Đồng thời, nét bút cũng là nét bút mà Đàm Nguyệt Hoa trông rất quen thuộc.

Sau khi nàng rời khỏi Tiên Nhân Phong, suốt dọc đường đã mấy lượt gặp một nhân vật bí mật can ngăn nàng không cho đi đến Quỷ Cung. Nhân vật đó đã có một nét bút giống y hệt như vậy.

Song có một điều đã làm cho nàng hết sức kinh hoàng, ấy là dòng chữ đó lại là một câu chúc tụng:

"Đại ân nhân Quỷ Thánh Thanh Linh trường sinh bất tử!"

Vừa rồi, Đàm Nguyệt Hoa nghe gã đàn ông ấy muốn hướng dẫn nàng đến một sơn động để lẩn trốn, chúng tỏ đối phương rất am hiểu địa hình ở vùng này, thì trong lòng đã ngờ vực. Giờ đây, nàng lại trông thấy dòng chữ ấy trên bức vách sơn động có thể quả quyết gã đàn ông đó chính là đồng đảng của Quỷ Thánh Thanh Linh.

Bởi thế, Đàm Nguyệt Hoa kinh hoàng không tả xiết. Qua một lúc thật lâu, nàng nói chẳng nên lời.

Nếu gã đàn ông kia chính là bọn đồng đảng của Quỷ Thánh Thanh Linh thì dù cho nàng có thoát ra khỏi gian nhà đồ sộ, đầy nguy hiểm vừa rồi, nhưng sự thực thì nào khác chi thoát khỏi ổ cọp lại sa vào hang sói?

Và một điều nguy hiểm hơn nữa, chính là giờ đây nàng bị nội ngoại thương rất trầm trọng, chắc chắn không làm sao đánh nhau với người chung quanh được.

Lúc Đàm Nguyệt Hoa vừa rời khỏi Tiên Nhân Phong núi Võ Di chỉ định ninh khi mình xâm nhập vào Quỷ Cung tất sẽ gặp lắm điều nguy hiểm. Song chẳng ngờ rằng nàng chưa đi đến Quỷ Cung mà đã sa vào một khung cảnh tuyệt vọng như thế này rồi, lần này chắc chắn nàng khó bề thoát thân được.

Tuy nhiên nàng thấy hiện giờ số đồng đảng của gã đàn ông này vẫn chưa xuất hiện, vậy tại sao mình lại không thừa cơ trốn thoát đi phải hay hơn chẳng?

Đàm Nguyệt Hoa liền bước nhẹ về phía khung cửa gian phòng đá. Trong hang động, nàng tỏ ra rất thận trọng, đôi chân bước đi không hề gây thành một tiếng động khẽ. Hơn nữa lúc ấy gã đàn ông nọ lại ngồi quay mặt vào vách đá đáng lý ra hẳn ta không làm sao phát giác được việc Đàm Nguyệt Hoa bỏ đi. Đàm Nguyệt Hoa mới vừa đưa chân bước đến ngưỡng cửa thì bỗng nghe gã đàn ông ấy lên tiếng hỏi:

- Đàm cô nương, cô định đi đâu thế?

Đàm Nguyệt Hoa không khỏi kinh hoàng, nhanh nhẹn vung cả hai cánh tay lên khiến hai sợi lòi tói quét thành hai cái vòng tròn to nghe loảng xoảng, rồi gằn giọng quát to rằng:

- Ông là ai thế?

Người đàn ông đó cất tiếng than dài rồi thong thả đáp:

- Đàm cô nương, cô tất phải tìm hiểu tôi là ai? Cô cứ yên tâm ở đây dưỡng thương. Mặc dù hiện giờ tôi đang bị trọng thương, nhưng nhờ thiên bẩm của tôi rất đặc biệt nên chỉ cần ngồi yên trong một tiếng đồng hồ sau, chắc chắn sẽ được bình phục ngay. Chừng ấy tôi sẽ lo chăm sóc mọi việc cho cô cũng được, vậy tại sao cô nương lại định bỏ đi?

Đàm Nguyệt Hoa thấy đối phương có ý tương trợ cho mình, nên giữa lúc nguy cấp, nàng đã xả thân cứu nguy cho hắn ta. Song từ lúc đó đến giờ, nàng vẫn không hề có dịp nào trông rõ được diện mục của người đàn ông ấy cả.

Bởi thế Đàm Nguyệt Hoa vẫn vận dụng chân lực thủ sẵn thể võ đề phòng sự tấn công của đối phương, rồi quát rằng:

- Quý Thánh Thanh Linh là gì của ông?

Người ấy sừng sờ trong giây lát mới nói:

- Quý Thánh Thanh Linh là người có ơn cứu mạng đối với tôi, chẳng khác nào Đàm cô nương đã có ơn cứu mạng của tôi ngày hôm nay vậy. Song chỉ đáng tiếc là trước đây tôi đã xả thân làm nô bộc cho Quý Thánh rồi, nên giờ thì không làm sao theo cô nương để làm nô bộc được nữa.

Đàm Nguyệt Hoa hỏi:

- Bằng hữu danh hiệu gọi là chi?

Người ấy lại cất tiếng than dài nói:

- Ngay đến tôi cũng không biết tên họ tôi gọi là gì nữa.

Đàm Nguyệt Hoa bất giác phì cười nói:

- Nhưng tôi hiểu bằng hữu cũng có một cái biệt hiệu chi chứ?

Người ấy nói:

- Về biệt hiệu thì tôi có. Kể từ khi tôi làm nô bộc cho Quý Thánh Thanh Linh, thì người ta gọi tôi là Quý Nô.

- o O o -